

Åsa Avdic Insula morții

M-am uitat la el. Voiam să-l întreb și să-i spun multe, dar știam cumva că nu era timp și, chiar dacă ar fi fost, totul era oarecum pe lângă subiect.

– Ești fericit aici? am întrebat eu în cele din urmă.

Se gândi puțin la întrebare.

– Nu în mod special, răspunse el. Însă nici tu nu ești foarte fericită unde te afli.

Istoria secretă, Donna Tartt

– E o escrocherie care trebuie făcută de doi oameni, spuse Shadow.

– Nici nu se pune problema de război, nu-i așa?

Zei americani, Neil Gaiman

STOCKHOLM
PROTECTORATUL SUEDEI
MAI 2037

Doi dintre ei erau la conducere. El se ocupa de interogatorii, ea stătea lângă el. Asta, la început. Ea va prelua controlul mai târziu. Era o tactică pe care o folosiseră de multe ori și care, de obicei, funcționa. Era bine să aibă un element-surpriză de partea lor. Cei mai mulți oameni picau în plasă: presupuneau că el era șeful și că ea doar executa, că el era cel competent, iar ea, o simplă subordonată, pe post de asistent sau secretară. Nici pomeneală de așa ceva. În realitate, de ea ar fi trebuit să se teamă. Făceau echipă bună. Învățaseră de-a lungul anilor să lucreze împreună. Unul era dur și protocolar, celălalt era blând și bun. Uneori schimbau subit rolurile, chiar în mijlocul interogatoriului, ca să-l zăpăcească și mai mult pe cel anchetat, dar și pentru că puteau. Însă mai tot timpul ea era cea care reușea să-i facă să cedeze.

Zâmbi în sinea ei, încercând un minunat sentiment de satisfacție când se gândea la cât de bună era în munca ei, însă și pentru că zări un loc liber de parcare chiar lângă intrarea 302. Trase brusc de volan, dar intră un pic și pe celălalt loc de parcare și se opri cu botul mașinii într-o parte. Băgă maneta în marșarier, dădu înapoi, pe urmă se alinie și parcă impecabil. Își luă geanta de pe scaunul din dreapta, coborî din mașină și merse până la lift. Când ajunse acolo, arătă insigna la cameră și i se confirmă identitatea. O enerva că, deși făcea parte din cercul celor de încredere, tot trebuia să se supună acestui gen de examinare. Însă, după cum fusese informată, regulile erau aceleași pentru toți. Până și Președintele trebuia să se aplece și să-și arate legitimația, ca să i se permită accesul. Cel puțin, așa îi spusese el. Era important pentru Președinte să dea impresia că făcea parte din echipă, deși știau toți că nu era tocmai așa. De fapt, reflecta ea în timp ce liftul cobora, nici măcar nu știa sigur cine făcea parte din „echipă”. Își cunoștea colegii cei mai apropiați; asta era cel mai important. Avea încredere în Președinte. Nu era totuna cu a-l cunoaște, dar nu se aștepta la mai mult. Trebuia să fie suficient.

Păși în lift și imediat în spatele ei ușile se închiseră ușor, cu un fâșâit abia perceptibil. Liftul urcă. Înăuntru se simți ciudat, ca și cum era în imponderabilitate și abia dacă-și dădu seama că se afla în mișcare,

Însă apoi, când ușile se deschiseră din nou, era deja la etajele superioare ale clădirii. De la ferestre se vedea o panoramă splendidă a orașului, în depărtare se zărea portul și, dincolo de el, arhipelagul și largul mării. Era oarecum confuză și, în același timp, cuprinsă de un sentiment de alinare și îngrijorare, imaginându-și că orizontul nu era nimic altceva decât o iluzie optică, și nici pe departe o margine, ci doar limita fizică a ochiului. „Se pot întâmpla multe acolo”, se gândi ea. Dar, mai devreme ori mai târziu, totul va fi adus de ape pe uscat. Așa cum avea să se întâmple și cu conținutul servietei pe care o ducea. O considera ca fiind o epavă eșuată pe plajă, zăcând acolo ruginită. Era datoria ei să strângă, să facă ordine. Datoria ei și a lui. Făcuseră asta de multe ori și încă simțea un nod în stomac doar gândindu-se la ce urma.

Când intră în vestiar, el era deja acolo, încheindu-se la ultimii nasturi ai uniformei.

– Oh, văd că ești încălțată cu pantofii tăi norocoși, spuse el cu un zâmbet în colțul gurii.

Ea se descălță de pantofii negri cu tălpile roșii și-i puse în dulăpiorul ei. Erau pantofi scumpi, pe care sora ei îi trimisese din străinătate. Era o prostie, însă ajunsese să creadă că-i purta noroc culoarea roșie. Nu era superstițioasă de felul ei, dar se obișnuise ca de fiecare dată când făcea ceva important să poarte ceva roșu și nu îndrăznea să renunțe în acea clipă la prejudecățile ei.

– Mă bucur să-i văd, continuă el. Probabil că vom avea nevoie de noroc astăzi. Chiar dacă nu vorbim direct cu femeia.

Ridică privirea către el. Presimțirea rea o făcu să simtă din nou senzația de nod în stomac, mai acut de data asta.

– Anna Francis? E tot... indispusă? Sau cum ar trebui să spun?

– Nu știu, răspunse el ridicând din umeri. N-am idee cum ar trebui să-i spunem. Însă, oricum ar fi, se pare că tot facem asta. Te aștept afară.

El își lovi călcâiele, făcu un semn prostesc de salut, un salut pe care-și permitea să-l facă doar când erau ei doi, și ieși din vestiar. Ea își dezbracă sacoul și fusta și-și scoase uniforma din dulap. Era destul de caraghios să se ferchezuiască purtând haine de firmă importate ilegal și încălțată cu pantofi doar cât dura drumul cu mașina, pentru ca mai apoi să se schimbe de ele imediat ce ajungea la serviciu, dar asta o făcea să se simtă o persoană normală. Desigur că nu-i plăcea, însă dată fiind poziția ei, își putea permite să se aranjeze și să-și pună alte haine, doar că nu voia să vorbească prea mult despre asta. Cel puțin așa credea. Nu se plânsese nimenei de rochia ei scumpă, iar ea nu întrebasese niciodată. Când își pune uniforma bleumarin, devenea o rotiță într-un mecanism despre care nu știa de unde începea și unde se sfârșea. Însă știa că funcționa. Cel puțin în mare parte – și pe undeva, mulțumită ei și colegului său. Ei erau programul antivirus din interiorul computerului. Ei erau cei care făceau actualizările necesare.

Își încheie ultimii nasturi ai uniformei, merse în dreptul oglinzii, unde se privi cu o expresie de nemulțumire. Fiul ei cel mic încă se strecura în patul ei noaptea și nu stătea locului o clipă. Era ca argintul-viu. Noaptea trecută, la fel ca în multe alte asemenea nopți, spre dimineață, ajunsese să doarmă ea în pătuțul lui vreo două ore, cu picioarele atârându-i mult în afară. Își frecă obraji cu putere, de parcă ar fi vrut să ștergă oboseala, apoi scoase un elastic de păr și cu mișcări exersate își strânse părul castaniu într-o coadă. Deschise robinetul, își clăti mâinile și netezi vreo două fire de păr alb care refuzau să stea lipite de cap. Gândul îi fugi la primăvara care se lăsa așteptată și-și dădu seama că de o perioadă bună de timp nu mai văzuse soarele. Se gândi la cele trei săptămâni de vacanță pe care urma să le aibă în vară, întrebându-se dacă vor avea timp să meargă la căsuța pe care o închiriau, de obicei, și dacă afinele aveau să se coacă până atunci sau dacă le vor rata și vara aceea. Nu era niciodată sigură de concediu. Vara trecută își luase doar patru zile. „Probleme interne” care trebuiau rezolvate. Asta-i viața. „Trebuie, pur și simplu, să accepți că astfel de lucruri vin la pachet cu genul ăsta de serviciu”, își spuse ea. Ridică servietă și ieși din vestiar.

El aștepta afară și porniră împreună pe coridor către ușa cu grilaj. Acolo fură percheziționați, dar când gardianul vru să deschidă servietă, ea puse iute mâna pe încuietoare.

– Asta nu trebuie deschisă. Verifică-ți lista!

Gardianul merse la cabina lui și ridică o stație de emisie-recepție de culoare neagră. Ea urmări prin geamul antifonic cum vorbea. Bărbatul încuviință când primi un răspuns, după aceea ieși din cabină și făcu un semn din cap către servietă.

– Puteți trece!

Ușile se deschiseră. Pe urmă se închiseră în spatele lor. Trecură câteva secunde, apoi lumina din colț își schimbă culoarea din roșu în verde și următorul set de uși se deschise. Ura momentul acela, de fiecare dată cu aceeași intensitate, când se afla blocată între uși. O făcea să se simtă prizonieră. Ca și cum n-ar fi fost nicio diferență între ea și cei din spatele ușilor.

*

Următorul coridor era luminat slab. Neoanele din tavan erau prea distanțate, iar oamenii intrau și ieșeau din penumbră și din lumina difuză care venea direct de deasupra. Semănau într-un fel cu niște cadavre umblătoare. Sunetele erau înfundate; pașii abia dacă se auzeau. El mergea chiar în fața ei, iar ea îi urmărea linia spatelui. Ajunseră la o ferestruică din perete, el ciocăni și apărură un bătrân morocănos care le întinse pe sub geam o bucată de hârtie. După aceea bărbatul ieși ținând în mână un inel mare cu multe chei și o porni pe coridor fără să scoată un cuvânt. Îl urmară. Bătrânelul deschise o ușă grea din metal, aflată pe partea dreaptă, și intrară pe un alt coridor. Acolo era și mai întunecat. Pe partea stângă erau ferestre prin care se zăreau oameni stând în niște cuburi mici ce semănau cu niște camere de așteptare. Unii citeau, alții priveau cu nerăbdare dincolo de ferestre. Dar ea știa că dinăuntru nu se putea vedea afară. N-o puteau vedea, doar ea îi putea vedea pe ei. Gardianul se opri. Ajunseseră. Le descuie și ultima ușă și-i lăsă să intre în camera puțin mobilată. În mijloc era o masă, cu un scaun pe o latură și alte două scaune pe cealaltă latură. Pe masă, se aflau o carafă cu apă și câteva pahare din plastic, iar în mijloc un magnetofon.

– Așteaptă câteva minute, după care poți merge să-l aduci pe primul, îi spuse el gardianului, care consimți și închise ușa în urma lui.

Ea puse servieta pe masă și scoase un dosar gros plin cu fotografii, hărți și alte documente. Pe dosar era o ștampilă mare și roșie, INFORMAȚII SECRETE, iar dedesubt scria:

SOR 234:397

Categoria 3

Raport despre evenimentele din

ISOLA

Își privi colegul care răsfoia încruntat dosarul. Își dădu seama că părea îngrijorat, ceea ce nu-i stătea deloc în fire. Îl văzuse de multe ori furios, iritat, obosit, plictisit, frustrat și dezamăgit, însă niciodată îngrijorat. Se întreba ce știa sau dacă nu cumva știa mai mult decât ea. Și dacă era așa, atunci despre ce putea fi vorba? Îl cercetă cu privirea, dar când el conștientiză că este analizat, se descreți, închise dosarul și-l puse pe masa din fața lui fără prea mult zgomot.

– Sper din toată inima ca superstiția cu pantofii norocoși să se adeverească, pentru că-i al naibii de sigur c-o să avem nevoie de baftă, spuse el, în timp ce se așeza pe scaunul lui.

– Ești sigur că Anna Francis o să lipsească?

Știa că-l mai întrebuse asta, însă simțea un fel de obligație care-o făcea să încerce din nou.

– Da, răspunse el privind-o, cel puțin așa mi-au spus. Ai auzit altceva?

Ea clătină din cap. Oricum, avea destulă experiență cât să știe că nu era un semn bun. Vru să spună mai multe, în schimb, luă dosarul de pe masă și-l puse cu tact înapoi în servieta pe care o așeză lângă picioare. Era pe punctul de a-l întreba dacă știa unde se afla Anna Francis și dacă era bine, când se deschise ușa.